

Thăm chùa Thiên Hiếu ở Định Thành

ISSN: 2734-9195 09:16 26/08/2026

Có lẽ, cái đẹp của Thiên Hiếu cũng nằm ở đó, giữa vùng đất từng heo hút, giữa những hồ tôm mặn chát và những cơn mưa miền quê, vẫn có một ngôi chùa mới hiện diện, xanh mát và bình yên.

Theo lời mời của Thầy Thích Đạt Ma Nguyên Tạng, một vị thầy đã quen từ lâu, tôi băng qua cơn mưa, vượt quãng đường dài về thăm chùa Thiên Hiếu, tọa lạc trên vùng đất từng quen thuộc của tôi.

Định Thành với những địa danh rêu cũ như Cây Giá, Lung Chim, Lung Xình, Cây Thẻ... bất chợt cuốn tôi trở về với một chuyến đi của hơn 20 năm trước.

Ngày ấy, vừa học bổ túc THPT ở huyện lỵ Giá Rai, tôi vừa cùng anh em trong đội khoan giếng nước ngầm ăn dầm nằm dề nơi vùng sâu, vùng xa này. Mùa mưa như hôm nay thì gần như không cách gì di chuyển trên bờ. Đường mòn bùn

ngập đến mắt cá chân, trơn lầy. Có lần xách chiếc Dame 50 cũ chạy được một đoạn thì bánh xe kẹt cứng trong bùn, đành phải thuê võ lãi chở đi. Còn muốn đi sâu vào những nơi heo hút thì một bước cũng phải nhờ đến máy dầu.

Heo hút, nghèo khó là những ấn tượng còn lại trong ký ức tôi về Định Thành thuở ấy.

Giờ thì khác.

Rời Quốc lộ 1 ở chỗ rẽ Cổng Chùa Tắc Vân, qua cây cầu lớn rồi xuôi về Định Thành. Đường sá nay bon bon, có khi còn tốt hơn cả đường ở thành thị. Những lối rẽ vào thôn, ấp cũng hanh thông. Những địa danh ngày trước chỉ quen miệng gọi nay đã được “lên” bảng, hiện diện堂堂 hoàng trên những cổng làng.

Vòng vèo qua những con đường vừa quen vừa lạ, cuối cùng tôi cũng tới bên này con kênh, nhìn sang cổng chùa Thiên Hiếu “lớn lắm” - lời một chị chỉ đường.

Quả thật, chùa rộng, các hạng mục xây dựng khá bề thế. Cổng và tường rào đẹp, chính điện trang nghiêm. Phía sau chính điện là hồ nước thờ Bồ tát Địa Tạng, xa hơn nữa và bao quanh chùa là những hồ nuôi tôm nối tiếp nhau.

Thầy Thích Đạt Ma Nguyên Tạng cùng một người bạn từ Thiền viện Trí Đức, Đồng Nai tiếp khách. Trong tiếng mưa nhẹ tí tách, chúng tôi thưởng trà nóng, nhìn ra rặng chuối xanh và chuyện trò về Thường Chiếu, về Sư Ông...

Tôi quy y ở Thường Chiếu mà!

Thiên Hiếu tự hầy còn mới. Ngày trước, khi chúng tôi quần đảo khắp vùng để khai thác nước ngầm, nơi này chưa có ngôi chùa. Giờ đây, một vị tăng duy nhất coi sóc cảnh tự bề thế, giữa vùng mà dù đường sá, cảnh quan đã đổi thay rất nhiều, vẫn còn mang dáng dấp của một miền sâu xa.

Ở ngôi chùa giữa vùng tôm, chúng tôi ngồi thưởng trà, nhìn ra rặng chuối nghiêng ngả bên mương nước. Quý Thầy gọi đó là một “view đẹp”.

Tôi chợt nghĩ, ở chốn nước mặn đàng này, trông được một cây chuối đâu có dễ dàng gì... Vậy mà chuối vẫn xanh.

Có lẽ, cái đẹp của Thiên Hiếu cũng nằm ở đó, giữa vùng đất từng heo hút, giữa những hồ tôm mặn chát và những cơn mưa miền quê, vẫn có một ngôi chùa mới hiện diện, xanh mát và bình yên.

Bài và ảnh: **Nguyễn Thành Công**